

קריאה מטבריה לחידוש הסנהדרין

והתור מתארך, מתארך...

אנו עומדים במול של "תורים" ותל אביב צועדת בראש כל ערי התורים. והרוצה להכיר את "מלך התורים" בתל-אביב הכפול-משולש-ומרובע יטריח עצמו למשרד-מחסן-מוסך אשר לדואר החבילות ברחוב יהודה הלוי; שם ילמד על רגל אחת כיצד עוזרים לעצמם בני-ישראל במאבק הצנע להביא אל פיהם מנת-מוון שבמותרות, לפי מושגי המדינה.

אנשים, נשים וטף עומדים דחוקים וצופפים בארבעה תורים מקבילים ומתקדמים בצעדי-צב אל מטרתם הנכספת: חבילת המוון שהגיעה בשבילם מקרו-ביהם-מכריהם שבמדינות-חוץ שונות.

כאן שוכן-כבוד מלך-התורים, לכאן באים הכל בחשק וברגש צפיה. אמנם אין זה נעים לעמוד בתור-להחך כשעה או שתיים, אך הסיפוק שלאחר קבלת השי — מגרה.

ואולי משום כך אין מתאוננים כאן על הדוחק והצפיפות בחימה שפוכה כפי שעושים, למשל, בתור האוטובוס המאחר להגיע, וכן בתור לקבל 200 גראם בשר אצל האדון-הקצב וכי... שכן יודעים הרבים שעוד שעה עוד שעתיים ועל שולחן המטבח תעלה עקרת הבית משהו בלתי רגיל, מנת-מוון שרק הודות לדוד-הטוב שמעבר לים הגיעה הגה.

ואל יהיה הדבר קל בעיניכם: קופסת בשר משומר, מנת תה וקפה, קופסת חמאה-קפואה, נקניק משומר ושי-אר מיצרנים שאינם ניתנים לצרכני ישראל בדרך הרגילה, ומטעם מובן כל כך.

נעזרת, איפוא, תל-אביב על המוגיה בודד הטוב ובדודה הרחמניה, בידיד חסוד, במכר חביב ובמשפחה קרובה או רחוקה שבחוץ לארץ.

ומכיוון שנעשינו לעיר-רבתי ומכיוון שתחנת-החבילות בתל-אביב משמשת משום-מה גם את יפו וישובי הסביבה הקרובה והרחוקה גם יחד, מתכנסים כאן יום-יום לפה-צ ואחה-צ המוני אדם, ישישים השענים על מקלותיהם (כי צעירים מהם טרודים בעסקיהם), אמהות עם תינוקות על זרועותיהם, או ילדים קטנים הצמודים לידיהן, (כי היכן ישאירו אותם בצאתן את הבית?), עקרות-בית המתחננות שיתנו להן את החבילה בלי תור, "הואיל והסיר עומד על האש ומי יודע אם בניתיים לא יקויה התבשיל", חיילים התובעים זכות קדימה, "כי אכן חיללים אנטנו ועלינו לא תלה חובת עמידה בתור".

רעשי, המולה, דחיקות, שיחות-חולין, ערעורים, קטרוגים...

ועובדי דואר החבילות — לבי-לבי עליהם. הם מוכיחים בפועל שאפשר לעבוד במרץ, שאפשר להודור, שאפשר (ואני מאשר) בקושי רב ובמאמץ גור פני רב! לשרת את הקהל הרחב גם בתנאים כמעט בלתי אנושיים אלה. ואת הנהלת הדואר שלנו, את המנהל עצמו, מר פריהר, אני שואל: האמנם בלתי אפשרי הדבר שהתנאים בשרות חיוני זה, שהקיפו מתרחב יום-יום יותר ויותר, ייעשו נוחים קצת יותר, אנו שיים קצת יותר למען לא יוסיפו לס-בול צרכני-הדואר ועובדי מחלקת החבי-לות גם יחד?

מוכן אני להלות "ביום בהיר אחד" אל מר פריהר בביקורו במקור-פורעניות זו ונעמוד יחד על הדברים ממקור ראשון. מובטחני שנגיע למסקנה אחידה שהמצב דורש תיקון, שיפור, הרחבה... מר פריהר, הידיד המכובד, המקבל אדוני, את הזמנתי זו?

אספת הרבנים, שנתכנסה לפני ימים מספר בטבריה לדון בשאלת חידוש הסנהדרין בישראל, אינה מאורע קל ערך כל עיקר. זוהי רק פתיחת-מסע לחידוש המוסד התורני החשוב. שאולי יטביע את חותמו על כל חיי המדינה.

כלום אין זה מרגיז?

פרסומת... ובתי משפט

לפני זמן מה התערב עו"ד אחד במשפט שהתנהל בין שני צדדים אחרים. בית הדין קבע שעורך הדין אינו צד במשפט ואין לו מה להתערב. פירושו של דבר שבדברי הנ"ל לא נאשו כל פרי, ואולם... הוא זכה בפרסומת שאותה ביקש.

מקרה זה מזכיר לי את המשפט הידוע שהגיש "לי-לה-לו" בחודשים הראשונים להופעתו. היה זה משפט נגד יצרני הסבון "לי-לה-לו". המשפט הכה גלים שנדמו כעבור שבועות מספר. והנה, זמן מה לאחר זאת, הלכתי לאחת ההצגות של התיאטרון הנזכר. קניתי "תכנית" ומה הופתעתי לראות את המודעה הענקית שהשתרעה על עמוד שלם:

"קנו אך ורק את הסבון "לי-לה-לו".

נימוס בבתי קפה

סוג מסויים של מבקרים בבתי קפה מרשה לעצמו ליטול חופש פעולה רב במקום ציבורי זה. יש העוזבים את דלת הקפה כשהם נוטלים עמהם את עתון הבוקר. יש התולשים ציורים ותמונות מכתבי-עת.

לפני ימים מספר נתקלתי בתופעה אחרת. השכנים ממולי, באחד מבתי הקפה השירי, כלהכעיס, את אפר הסיגריה לתוך כוסות-הקפה הריקות. אר-תה שעה נוכרתי בשלט מצויין שהיה קבוע באחד מחזרי האוכל במחנה צבאי:

"אם תשיר את אפר הסיגריה לספל, יגישו לך את התה במאפרה".

כשיצאתי מבית הקפה נוכחתי לדעת, כי בעליו החליט להורות מקצת נימוס סין ודרך ארץ למבקריו. על הדלת היה קבוע שלט:

"רבתי, סניגים ומזלגות אינם תרו-פה שיש לקחת אותה אחר הארוחה!".

אשף

בתמונה למעלה: הרב י.ל. מימון, שר הדתות, המשמש כ"רוח החיה בתנועה לחידוש הסנהדרין, נושא את דבריו. א"ספת הרבנים נועדה לטבריה במתכוון. "טבריה עמוקה מ"כולן... ומשם ע"תידין ליגאל". תחילה סברו, כי כ"כנס הרבנים ישתתפו המונים רבים. זולת הדיונים תוכנן ש"תיערך עליה לקב"רותיהם של הרמ"ב"ם, ר' עקיבא, ר' יוחנן בן זכאי ושי-אר גדולי הרוח ב"ישראל, שנטמנו ב"אדמת טבריה, אך ה"גשם הפר במקצת את התכנית.

באמצע:

הרבנים עולים לקבר הרמב"ם, הנמצא ליד הככר המרכזית ב"טבריה. מן הראוי ל"ציין, כי בעל "מורה נבוכים" והייד החז"קה", אחד מגאוני ישראל בכל הדורות, לא זכה לקבר מפו"אר. עתה מוטל על ממשלת ישראל ל"שוחת למקום הקדוש הזה הדר רב יותר, שיהלום את כבוד מורה-הדור היהודי.

למטה:

שני שומרי קבר הרמב"ם בשיחת חו"לין. שניהם מחתיקי האזרחים בטבריה, רבות ראו בחליפת הזמנים, אך, כנר-אה, לא העלו ב"דמיונם, כי טבריה תיהפך לנקודת-מ"ר כזו חדשה לחידוש ערכי-הרוח בישראל.

צילום: ב. רותנברג

